

Ce putem învăța de la „magii din răsărit”?

Diferența între cunoaștere și așteptare

Versete călăuzitoare: 1 Tesaloniceni 1.9,10

1 Tesaloniceni 1.9,10: pentru că ei înșiși istorisesc despre noi ce intrare am avut la voi și cum v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți unui Dumnezeu viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.

Într-o zi ca cea din timpul nostru, unde cunoașterea referitoare la o problemă este așa de răspândită, este foarte necesar să facem insistent conștient pe orice cititor creștin de caracterul distinctiv mare între simpla ținere cu tărie la *învățătura* despre a doua venire a Domnului și așteptarea propriu-zisă a arătării Sale (1 Tesaloniceni 1.10). Cu regret mulți țin cu tărie la *învățătura* despre a doua venire și predică probabil cu un foarte mare dar al vorbirii despre aceasta, însă în realitate nu cunosc *Persoana*, în a cărei venire ei simulează că cred și despre care predică. Cu privire la acest rău trebuie atrasă foarte clar atenția și acționat împotriva lui.

Prezentul este o epocă a cunoașterii – a cunoașterii religioase; însă

- cunoașterea nu este același lucru cu viața adevărată,
- cunoașterea nu este putere,
- cunoașterea nu va elibera de păcat și de satan, de lume, de moarte, de iad.

O cunoaștere, prin aceasta vreau să spun, căreia îi lipsește recunoașterea lui Dumnezeu. Se cunoaște foarte mult din Scriptură, foarte mult din profeții, foarte mult despre *învățătura*, și pe tot parcursul timpului ești mort în fărâdelegi și păcate.

Există însă un fel de cunoaștere, care în mod necesar conține viața veșnică, și aceasta este cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum El este revelat în *Persoana* lui Hristos. „Aceasta este viața eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17.3). Deci, este imposibil să trăiești în așteptarea zilnică și ceas cu ceas a venirii Fiului Omului, dacă Fiul Omului nu este cunoscut pe baza experienței. Eu mă pot preocupa cu relatările profetice și prin studiu și folosirea aptitudinilor minții mele pot cunoaște *învățătura* despre a doua venire a Domnului și cu toate acestea să fiu total neștiutor cu privire la Hristos și să trăiesc o viață cu inima total înstrăinată de El. Cât de des este așa!

Cât de mulți ne-au pus în uimire cu multitudinea de cunoaștere profetică – o plinătate, care probabil a fost obținută pe parcursul multor ani de muncă asiduă, și care în cele din urmă s-au dovedit ca fiind din aceia care au răspândit lumină nesfințită – lumină, care nu a fost câștigată prin rugăciune permanentă în așteptarea lui Dumnezeu! Desigur gândul la aceasta ar trebui să ne atingă profund în inimile noastre și să ne atenționeze insistent și să ne facă să ne întrebăm, dacă noi cunoaștem sau nu *Persoana* care mereu este anunțată, că vine „curând”. Dacă nu Îl cunoaștem, atunci vom fi în rândul mulțimii acelor care sunt apelați de profet prin următoarele cuvinte înspăimântătoare: „Vai de voi care doriți ziua Domnului! Ce este ea pentru voi? Ziua Domnului va fi întuneric și nu lumină, ca și cum ar fugi un om dinaintea leului și l-ar întâmpina un urs sau ar intra în casă și și-ar sprijini mâna de perete și l-ar mușca

un șarpe! Nu va fi ziua Domnului întuneric și nu lumină? Chiar întuneric adânc și nici o strălucire în ea?” (Amos 5.18-20).

Capitolul al doilea din evanghelia după Matei ne oferă o ilustrare potrivită a diferenței între simpla cunoaștere profetică despre Hristos – între folosirea minții pentru litera Scripturii și atragerea Tatălui spre Persoana lui Hristos. Magii, care în mod evident au fost călăuziți prin degetul lui Dumnezeu, se aflau în căutarea reală și serioasă a lui Hristos, și L-au găsit. În ceea ce privește cunoașterea Scripturii de către ei, ei nu ar fi putut nici măcar o clipă să se măsoare cu marii preoți și cu cărturarii; și cu toate acestea, la ce le-a folosit ultimilor numiți cunoștința lor din Scriptură? Și totuși, ea s-a dovedit a fi un instrument folositor pentru Irod, care i-a adunat ca să se folosească de cunoștința lor din Biblie în vrăjmășia lui de moarte împotriva Unsului lui Dumnezeu. Ei erau în stare, așa cum spunem noi, să citeze capitolul și versetul. Însă în timp ce ei l-au ajutat pe Irod cu cunoștințele lor, magii și-au continuat drumul spre Isus fiind atrași de Tatăl. Minunat contrast! Este mult mai ferice să fi un închinător la picioarele lui Isus, chiar dacă ai puține cunoștințe, decât un cărturar instruit cu inima rece, mort și departe de acest Preamărit. Și cu cât mai bine este să ai inima plină de sentimente vii pentru Hristos, decât să ai mintea umplută cu cele mai exacte cunoștințe ale literei Scripturii!

Care este caracteristica tristă a timpului actual? O răspândire mare a cunoașterii Scripturii cu puțină dragoste pentru Hristos și puțină dăruire în lucrarea Sa; un surplus de sollicitudine în a cita Scripturile, așa cum era cazul marilor preoți și al cărturarilor, însă puțină hotărâre a inimii, cum era la magi, să-și deschidă comorile și de bună voie să aducă lui Hristos jertfă din inimi umplute cu cunoașterea a ceea ce este El. Ceea ce noi avem nevoie este dăruirea personală și nu simpla etalare de cunoștințe. Însă aceasta nu înseamnă că noi subapreciem cunoașterea Scripturii; să ne ferească Dumnezeu, în mod deosebit când această cunoaștere este pusă în legătură cu ucenicia reală. Dar dacă nu este așa, atunci întreb, ce valoare are ea? Nicidecum vreo valoare. Dimensiunea mare a cunoașterii pur și simplu nu folosește la nimic, dacă Hristos nu este centrul ei; da, cu toată probabilitatea ea se va dovedi un mijloc eficace în mâna lui satan, ca să stimuleze intențiile lui dușmănoase împotriva lui Hristos. Un om neștiutor poate produce puțină nenorocire, dimpotrivă un om studiat va produce multă nenorocire.

[...] Înainte ca cineva să poată spune din inimă Amin la mesajul „iată, El vine cu norii”, el trebuie fără îndoială să fie capabil să intoneze în exprimarea laudei: „Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său”.

- Credinciosul Îl cunoaște pe Acela care vine, căci El l-a iubit și l-a spălat de păcatele lui.
- Credinciosul Îl așteaptă în sufletul lui pe Acela care întotdeauna iubește.
- Cel blând și smerit, Cel care a slujit, a suferit și aici pe pământ S-a dezbrăcat de Sine Însuși va veni în curând [...], cu putere și glorie mare, și toți, care Îl cunosc, Îl vor saluta cu un bucuros Osana [...].

Este însă de temut că din păcate sunt foarte mulți, care țin cu tărie la venirea Domnului și discută despre aceasta, dar care nicidecum nu Îl așteaptă, își petrec viața în lumea aceasta și „gândesc la cele de pe pământ”. Cât de îngrozitor este să fi găsit în felul acesta, să vorbești despre venirea Domnului și totuși, când El vine, *să fi lăsat în urmă!* Vai, gândește la aceasta, și dacă ești cu adevărat conștient că tu nu cunoști pe Domnul, atunci permite-mi să te rog

insistent să privești la El ca la Acela care Și-a vărsat sângele prețios, ca să te spele de păcatele tale, și învață să te încrezi în El, să te bazezi pe El și să te bucuri de El, și *numai de El*.

Poți tu privi spre cer și spune: „Îți mulțumesc Dumnezeu, că Îl cunosc și Îl aștept”, atunci permite-mi să-ți amintesc ce spune apostolul Ioan despre rezultatul practic al acestei speranțe minunate. „Și oricine are speranța aceasta în *El* se curățește, după cum *El* este curat.” Așa e, acesta trebuie să fie întotdeauna rezultatul așteptării venirii Fiului din cer; cu totul altfel este în cazul simplei învățături profetice. Multe din persoanele cele mai necurate, mai lumești și mai păcătoase, care s-au văzut în lume, au fost, în ceea ce privește teoria, adepții celei de-a doua venire a lui Hristos; însă ei nu au *așteptat pe Fiul*, și de aceea nu s-au curățit și nici nu puteau să se curețe. Este imposibil ca cineva să poată aștepta arătarea Domnului și să nu fie interesat să aibă o sfințire crescândă, o punere deoparte pentru Domnul și devotamentul inimii. „Iată, Eu vin curând, ferice de cine veghează!”

Aceia care cunosc pe Domnul Isus și iubesc arătarea Lui

- vor năzui în fiecare zi să lepede tot ce este împotriva gândurilor Domnului lor;
- vor năzui să se asemene tot mai mult cu El în toate lucrurile.

Oamenii pot ține cu tărie la învățătura despre venirea Domnului și cu toate acestea să năzuiască cu toată ardoarea după lume și lucrurile ei; însă slujitorul credincios va avea întotdeauna ochiul îndreptat fix spre revenirea Domnului său, amintindu-și de cuvintele Lui binecuvântate: „Eu vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14.3).

*Ce minunată va fi ziua-n care Mântuitorul Se va arăta,
Un bun venit pentru toți cei care crucea Lui cu El au purtat!
Cununa, care niciodată nu se va veșteji, lor Domnul le-o va da,
Și o răsplată mare pentru suferința, și osteneala ce și-au dat.*

Titlul original: „Pre-Millennial Doctrine or Waiting for the Son?”
din *The Mackintosh Treasury*, publicat prima dată în anul 1898